

РЕШЕНИЕ

№ 10935

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разглежда дело номер **973** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закон за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на търговско дружество „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2 представлявано от П. П. П. - управител, чрез юрисконсулт Д. Б., срещу Решение № 5449 от 18.12.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 93-ти състав, постановено по НАХД № 8526/2024 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, постановен в противоречие с материалния закон, процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Дружеството жалбоподател излага твърдения, че в решението на първоинстанционния съд липсва анализ на доказателствата относно произхода на несъответствието в касовата наличност, анализ налице ли е не отразяване на приходи, както и че наложената имуществена санкция в размер на 600 лева по чл. 185, ал. 1 от ЗДДС е непропорционална спрямо констатираното нарушение и противоречи на принципите на административнонаказателната отговорност. Касационният жалбоподател моли съда да отмени Решение № 5449 от 18.12.2024 г. на Софийски районен съд и спора да бъде решен по същество, като се отмени изцяло Наказателно постановление №

766533-F 749362 от 23.04.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, а при преценка от съда за наличието на нарушение, моли да се намали размера на имуществената санкция, като бъде приложена нормата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, редовно призован, не се представлява.

Ответната страна в касационното производство – началник отдел „Оперативни дейности“ в Главна дирекция (ГД) „Фискален контрол“ в Централно управление (ЦУ) на Национална агенция по приходи (НАП), редовно призован, чрез своя процесуален представител юрк. Л. изразява становище за правилност на съдебния акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а решението на Софийски районен съд е правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, XI касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Със съдебно Решение № 5449 от 18.12.2024 г. по НАХД № 8526/2024 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 93-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 766533-F749362 от 23.04.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП, с което на основание чл. 185, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДДС на дружество „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложено наказание - имуществена санкция в размер на сумата от 600.00 лева за извършено нарушение по чл. 33, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. издадена от Министъра на финансите за регистриране и отчитане, чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби, чрез електронен магазин (Наредба), на осн. чл. 185, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДДС.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото - показанията на актосъставителя М. И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на проведеното административнонаказателно производство не са били допуснати нарушения на процесуалните правила, отговорността на търговеца е била правилно ангажирана на основание чл. 185, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДДС, както и че от събраните писмени и

гласни доказателства извършването на вмененото административно нарушение е доказано.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219 ал. 1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК, приема за установени и доказани фактите, изложени от Софийски районен съд, НО, 93-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При извършена проверка на 14.12.2023 г. в търговски обект - магазин „Т-М.“, находящ се в [населено място],[жк]до блок № 86, стопанисвано от „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е било установено, чрез изведен дневен Х-отчет № [ЕГН] в 15:13 часа, че касовата наличност от дневния оборот от монтираното фискално устройство (ФУ), модел „MF- TH230QR“ с ИН на ФУ: BN010573 и ФП: 51011466 и рег. № на ФУ на НАП 4374821 от 03.01.2020 г., е в размер на сумата от 2 778.99 лева. Фактическата наличност в касата на търговския обект била 0.00 лева, съгласно изготвен опис на паричните средства от заместник управителя И. Б., или е установена разлика в касовата наличност в размер на 2 778.99 лева. Прието е от проверяващите, че търговецът не е изпълнил задължението си, извън случаите на продажба, да отбележи всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане на пари в касата/ на ФУ, чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. В тази връзка е бил съставен протокол за извършена проверка в обект Сер. АА № 0133166 от 14.12.2023 г., в който била отразена установената отрицателна разлика на касовата наличност, въз основа на който е издаден АУАН № F749362 от 19.12.2023 г. и въз основа на него е издадено оспореното НП № 766533-F749362 от 23.04.2024 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП - С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Съображенията за това са следните:

Съгласно посочената за нарушена разпоредба на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г., издадена на основание чл. 118, ал. 4 от ЗДДС, извън случаите на продажби/сторно операции, всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ, чрез операциите „служебно въведени“ или „служебно изведени“ суми. За касационната инстанция, няма спор, че в търговския обект, стопанисван от „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД на 14.12.2023 г. е била установена разлика между фактическата наличност в касата и тази отразена на ФУ на стойност от 2 778.99 лева, съгласно приложените описи. С това неотразяване, безспорно е нарушена разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредбата, на която една от целите е да осигури възможност за проследяване на паричния поток в търговския обект, чрез създаване на правила за регистрация и отчетност на паричните средства. Несъстоятелно е твърдението на касатора, че първоинстанционният съд не е анализирал дали е налице неотразяване на

приходите, тъй като е налице установената разлика между дневния отчет и касовата наличност и СРС правилно е констатирал, че задълженото лице не е изпълнило своите законови задължения.

Настоящият съдебен състав приема също, че правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС при определяне на размера на имуществената санкция от 600.00 лева.

Съгласно чл. 185, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС, при определяне на наказанието за нарушение по чл. 118 от ЗДДС и нормативните актове по прилагането му, се налагат по-ниски по размер глоба, респ. имуществена санкция, когато нарушението не води до неотразяване на приходи.

Съгласно чл. 185, ал. 1 от ЗДДС (Изм. – ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г.) - имуществената санкция за юридическите лица и едноличните търговци е в размер от 1000 до 4000 лв. – разпоредба действаща към издаване на НП, а съгласно чл. 185, ал. 1 от ЗДДС (Изм. - ДВ, бр. 23 от 2013 г., в сила от 8.03.2013 г.) - действаща към момента на установяване на нарушението, имуществената санкция за ЮЛ и ЕТ е в размер от 500 до 2 000 лв.

Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В нормата на чл. 2, ал. 2 от НК е посочено, че ако до влизане на присъдата в сила последват различни закони, прилага се законът, който е най-благоприятен за дееца. В процесния случай касационния състав, приема, че правилно е приложен по-благоприятния закон за касатора с определена имуществената санкция за юридическото лице в размер определен между 500 до 2 000 лева.

Също така следва да бъде отбелязано, че в конкретния случай, в самото наказателно постановление е посочено, че извършеното нарушение е довело до неотразяване на приходи, поради което размера на имуществената санкция не може да бъде определен в минимален размер, съобразно с предвиденото по ал. 1 на чл. 185 от ЗДДС. От правно значение е само неосъщественото публичноправно задължение, обременяващо правната сфера на юридическото лице, поради което законосъобразно и в съответствие с чл. 83 от ЗАНН е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност и правилно е определен размера на наложеното наказание, който по арг. от чл. 27, ал. 5 от ЗАНН не може да бъде намален.

Касационната инстанция не приема възраженията на касатора, че решението на първоинстанционния съд съдържа съществени вътрешни противоречия, тъй като от мотивите му ясно е изразено, че фактическото описание на нарушението е получило правилна правна квалификация, а именно отговорността на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е ангажирана за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. и административно наказващият орган е посочил правилната санкционна разпоредба на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДДС.

При анализ на събраните в процеса писмени доказателства, настоящият съдебен състав, приема, че нарушението, правно квалифицирано по чл. 33, ал.1 от Наредба №

Н-18 от 13.12.2006г., не представлява и маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, във вр. с чл. 93, т. 9 от НК, който по отношение на ЗАНН се прилага субсидиарно и съгласно, който „маловажен случай“ е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Един от критериите за определяне на дадено деяние за маловажен случай е именно липсата или незначителността на вредните последици от него.

Ангажирана е административнонаказателната отговорност на юридическо лице, чиято отговорност е обективна и безвиновна и не следва да се търси субективната страна на деянието.

В настоящия случай нарушението е с формален характер и законът не въздига в неговия състав настъпването на вредоносни последици, като последното обстоятелство е отчетено от законодателя при определяне на по-нисък размер на имуществената санкция, в случаите, в които това не е довело до неотразяване на приходите. Липсват каквито и да било доказателства, сочещи и обосноваващи наличие на смекчаващи вината обстоятелства. Тъй като се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер и за осигуряване и спазване на условията, редът и начинът за одобряване или отмяна на типа за въвеждане или извеждане във/от експлоатация, регистрация/дeregистрация, отчитане, съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискално устройство, съдът приема, че нарушението не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид.

По делото има приложено НП, влязло в сила на 08.07.2020 г. за извършено нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 2006 г. на министъра на финансите.

След като настоящото нарушение не се явява второ с оглед продължителността от време от първо установеното като такова за „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, съдът счита, че това обстоятелство несъмнено обуславя налагането на наказанието-имуществена санкция в нейния размер от 600.00 лева, който размер е по-близък до минимално определеният от законодателя размер на санкцията. Охраняваните обществени отношения със ЗДДС са с висока степен на обществена значимост, доколкото са свързани с облагането с ДДС на данъчно задължените субекти във връзка с осъществяваната от тях независима икономическа дейност, за това и всяко нарушение, свързано с регистрирането и отчитането на продажбите в търговските обекти, чрез фискални устройства следва да се преценява на плоскостта на защитения обществен интерес по ЗДДС и макар да не е резултатно, да се характеризира с висока степен на обществена опасност. В този смисъл извършеното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи и изложените съображения в жалбата в обратен смисъл са неоснователни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното Решение № 5449 от 18.12.2024 г. на СРС, НО, 93-ти състав е правилно на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК, следва да бъде потвърдено. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова към определения от закона минимум, в размер на 80 лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XI Касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно Решение № 5449 от 18.12.2024 г. постановено по н.а.х.д. № 8526 /2024 г. на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав.

ОСЪЖДА „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 2 представлявано от П. П. П. да заплати на Национална агенция по приходите - [населено място] сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща съдебни разноски в касационно производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.